

Tărâmul Florilor

GABRIELA NOUR GALBĂN

Cuprins

TĂRÂMUL FLORILOR 5

PIRAMIDA LUMILOR 19

REGATUL DE CRISTAL 35

Tărâmul florilor

Undeva, demult, exista un Tărâm al Zânelor Flori, condus de Stăpâna Timpului. Acolo trăiau în deplină armonie toate florile Pământului cu nume de fete. Doar că ele nu erau flori, ci erau zânele ce semănau primăvara flori, fiecare după numele ei: Iasomie, Gardenia, Frezia, Lăcrămioara, Narcisa etc. Pe acest tărâm fermecat trăia și preafrumoasa Anemona, o zână deosebită, visătoare, considerată cam ciudată de către suratele ei. Cât era ziua de mare, ea se plimba prin pădurea de pini maiestuoși, stătea pe malul Lacului de Jad și nu se mai sătura să privească peștii de argint ce făceau sărituri și diverse giumbușlucuri pentru ea. Toată lumea o răsfăța și o iubea, pentru că, așa diferită cum era, Anemona era înzestrată cu cel de-al șaselea simț – intuiția – venind cu sfaturi înțelepte, vorbe bune și mângâieri pentru suratele ei care aveau diverse probleme.

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

Undeva în inima ei, Anemona simțea că ceva nu este așa cum ar trebui să fie. Așa că petrecea ore întregi stând pe gânduri și încercând să pătrundă în tainele universului înconjurător. Anotimpurile zburau pe aripi de îngeri, și Anemona devenea tot mai frumoasă și mai misterioasă.

Comorile zânelor erau semințele de flori, pe care fiecare dintre ele le păzea și le descânta cu vrăji magice de fertilitate, parfum și frumusețe. În fiecare sămânță se afla câte un strop din iubirea dăruită naturii de către fiecare zână. Așa că, primăvara începeau ritualul semănatului, preschimbându-se în nori pufoși încărcăți cu capsule minuscule de viață trecătoare, dar neasemuit de frumoasă și necesară pentru pământeni. Acesta era legământul Tărâmului Zânelor Flori cu Pământul, încă din ziua în care planeta a fost binecuvântată cu uscat și apă.

Într-o zi, pe când se plimba pe cărări neumblate prin pădurea de pini, Anemona se întâlnește cu o căprioară foarte abătută. Aceasta o binecuvântă pe zână și dădu să meargă mai departe, dar fata, simțind că biata căprioară are ceva pe suflet, o întrebă:

– Ce te supără atât de tare, scumpă făptură, de te lași pradă suferinței?

– Tare aş vrea să-ţi spun, frumoasă zână, dar am legământ să nu divulg secretul, răspunse căprioara.

Anemona căzu pe gânduri şi îşi propuse în gând să facă tot posibilul ca să o ajute pe biata făptură întristată.

– Poate că nu trebuie să-mi spui în cuvinte ce te supără, dar dacă te-ai gândi puţin mai mult la problema ta, eu aş putea să-ţi pun nişte întrebări, şi poate că voi ghici secretul. Ce zici, te prinzi?, spuse zâna.

– Păi, dacă nu încalc regulile, poate că ne poţi ajuta, mărită zână, căci merge vorba din moşi strămoşi că cineva din poporul zânelor va reuşi într-un final să ne salveze.

Căprioara intră în lumea gândurilor mai amărâtă ca până atunci, şi din ochii ei blânzi începură să curgă lacrimi mari, azurii, care se pierdeau prin iarba de smarald a pădurii. În acelaşi timp, Anemona se concentrează şi izbuti să intre în gândurile căprioarei, şi în faţa ochilor începură să-i defileze imagini cu aceeaşi pădure, dar în alte timpuri, cu animale sălbatice mişunând şi urmându-şi lanţul trofic... Dar, stupoare! Printre copaci apăru un vânător înarmat cu arc şi săgeţi, care doborî un mistreţ. Misterul era cu atât mai

mare, cu cât zâna nu mai văzuse bărbați, căci pe Tărâmul Zânelor Flori trăiau numai femeii, iar pe Pământ, încă nu apăruseră oamenii. La vederea vânătorului, Anemona avu o trăire ciudată, ca un fel de amintire care revine după ce a fost ștearsă din minte, dar, totodată, simți un fior plăcut în inimă. Brusc, imaginile trimise de căprioară prin intermediul gândurilor se schimbă, iar fata se trezi în fața unei fântâni din piatră de jad, în care strălucea o apă cristalină, ce se legăna pe muzică de harpă. Lângă fântână se afla un înger, ce cânta duios și fermecător, dându-i zânei o stare de fericire pe care nu o mai simțise până atunci. În acel moment, Anemona se trezi la realitate nedumerită și foarte curioasă de ceea ce văzuse și simțise. Se gândi că este momentul să-i pună întrebările căprioarei:

– Draga mea, spune-mi, ești necăjită pentru că s-au înmulțit prădătorii neamului tău, iar cei ce îi mai împuținau nu mai sunt pe aceste meleaguri dintr-un motiv secret? Știi bine că noi, zânele, nu avem voie să vânam, însă am văzut în amintirile tale un vânător, și te rog să-mi spui dacă, odată, pe aici au fost unii ca el.

– Acum, că ai văzut și tu aceasta, pot să recunosc, răspunse căprioara.

– Am mai văzut o fântână superbă și un înger care cânta la harpă lângă ea, și cred că ea reprezintă cheia misterului nostru, nu-i așa?, întrebă din nou Anemona.

– Mărită zână, eu nu am voie să-ți arăt locul unde se află fântâna, dar dacă tu ești cea aleasă ca să deslușești misterul, atunci vei găsi o cale ca să o găsești. Acum trebuie să plec, căci deja mă simt vinovată că ți-am spus prea multe. Îți doresc gânduri bune și ajutor în ceea ce-ți dorești! Și, zicând acestea, căprioara se pierdu în desișul pădurii...

Anemona plecă abătută spre palat, plutind peste peisajele mirifice ca într-un vis ce se contopea cu realitatea. Noaptea visă că se întâlnește cu vânătorul în poiana ei preferată, iar acesta o prinse de mâini și o învârti de câteva ori, făcând să-i bată inima ca aripile unei păsări colibri. Dimineață se trezi și mai hotărâtă să dezlege misterul legat de vânător și de fântâna de jad. Totodată, nu spuse nimic prietenelor și surorilor sale, ci își luă aerul misterios și plecă să cutreiere pădurile. Simțea o arsură în piept și îi veni în minte un cuvânt pentru aceasta, și numi acea stare: DOR. Îi venea să danseze, să plângă și să râdă în același timp, și iar nu înțelegea ce se întâmplă cu ea, așa că își zise în

glumă că a lovit-o DRAGOSTEA – ea cunoștea numai iubirea față de suratele ei și de Creator.

Mergând ea într-un dans de care nu-și dădea prea bine seama, cu părul de aur unduindu-i-se în valuri, se întâlnește cu un păun cu penele de curcubeu, pe care îl salută voioasă, printr-o plecăciune a capului. Acesta o privește mirat și gândește pentru el: „Biata zână, se poartă de parcă i-ar fi revenit memoria. Dacă ar ști ce aproape se află de fântână...” Anemona îi prinde gândul în joacă și rămase uimită de informația care i se arată. Închise atunci ochii și se lăsă în voia celui de-al șaselea simț, mergând trasă parcă de o mână invizibilă. Observă că nu se împiedică, ba mai mult, alerga sprintenă, și în puțin timp ajunse într-o poieniță, în care nu mai fusese până atunci, deși răscolise pădurea în lung și în lat. Nu mică îi fu mirarea când descoperi că la mică distanță de ea se afla chiar fântâna pe care o căuta. Încet, cu teamă, pași spre aceasta și o privea cu nesaț, parcă fiindu-i teamă să nu dispară. Dintr-odată apărură și îngerul, care începu să cânte divin. Pe zână o apucă melancolia și deveni gânditoare, privind în același timp în adâncul fântânii. Dar, ce să vezi!... Apa își încetă dansul și începu să-i vorbească:

– Bine ai venit, Zână Aleasă, de când te aștept...

Trebuie să-ți spun secretul repede, până nu află Stăpâna Timpului, căci ea a voit ca lucrurile să fie așa. Povestea începe acum câteva mii de ani, când tu erai mică, dar îți vei aduce aminte că erai prietenă cu vânătorul – prințul Crin - și de aceea ai simțit dorul de el, de când l-ai văzut în gândurile căprioarei. Pe atunci, Tărâmul Florilor era populat de zâne și zâni, de aceea voi aveți florile cu nume de fete, iar cei ce reprezentau florile cu nume de băieți au fost izgoniți de către Stăpâna Timpului, din cauză că au fost acuzați de furt de semințe de la un grup de zâne. Era o minciună inventată de o zână intrigantă și geloasă pe prințul Crin, care te iubea pe tine, și nu pe ea. Aceasta a fost mai apoi alungată de pe acest tărâm. Însă răul fusese făcut, iar vraja aruncată de Stăpâna Timpului nu mai putea fi întoarsă decât urmându-se ritualul prin care ai trecut tu. Ar fi fost foarte greu să ajungă cineva să cunoască povestea, însă tu ai calități speciale, pe care, din fericire, le-ai folosit și le-ai pus în slujba poporului tău. De fapt, zânii doreau să obțină niște soiuri noi de flori din încrucișarea soiurilor existente, dar regulamentul interzicea acest lucru, și ei au folosit un vicleșug. Însă Stăpâna Timpului a fost foarte supărată că nu i s-a cerut voie și i-a pedepsit aspru, alungându-i

într-o altă lume. De atunci, florile de pe Pământ sunt numai cele cu numele zânelor din Tărâmul Florilor. Deși nu s-a amestecat direct în conflictul iscat, Creatorul a lăsat o porțiță de întoarcere la origini, căci așa este normal, și iată că tu ești cea aleasă să redai florei frumusețea de altădată.

– O, dar sunt de-a dreptul fascinată de ceea ce-mi spui, dragă apă fermecată! Nici nu știi ce bucurie mi-a cuprins sufletul, și abia aștept să-i întâmpin pe frații și pe prietenii noștri înstrăinați, spuse zâna.

Și nici nu termină bine de spus ce fericită era, că Anemona se trezi într-un vârtej de flori parfumate care o îmbrăcau pe rând în veșminte de petale catifelate, minunat colorate. Apoi apărură, unul după altul, reprezentanții florilor cu nume masculine și o luară pe sus la dans, și dansară până obosiră, și inimile le tresăltau în continuare de bucuria revederii. Urmă o petrecere grandioasă la palat, care ținu câteva luni, căci poporul zânelor și al zânilor nu obosește așa ușor...

După ce se odihniră puțin, zânele și zânii o luară de la capăt, căci au sărbătorit cu mare strălucire nunta Anemonei cu Crin, cel mai așteptat eveniment din regat.

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

